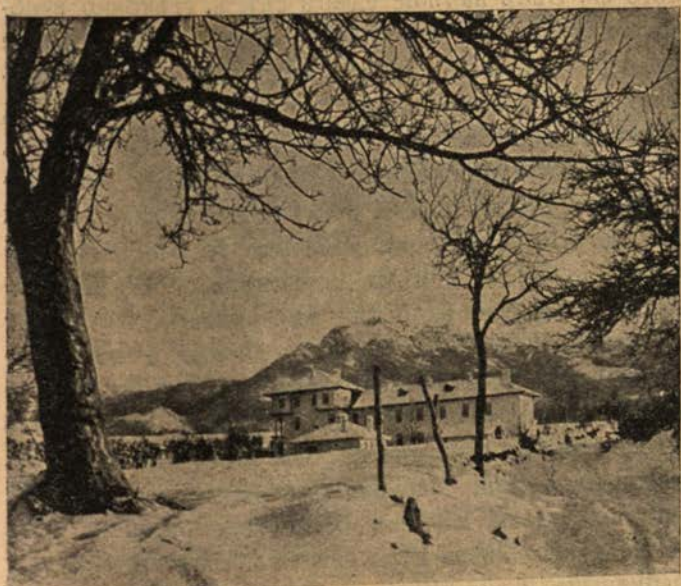

— Нищо, мое дете, нищо ми нѣма. Но тя плачеше. Видѣхъ само какъ треперятъ раменетѣ ѝ, шепитѣ на сухитѣ ѝ рѣце захлупваха очитѣ. На другия день, преди Коледа, майка ме пригърна и заговори тихо:

— Ти нали си голѣмъ!

— Голѣмъ съмъ.

— Страхъ ли те е отъ нѣщо?

— Отъ нищо — нали съмъ съ тебе!

— Слушай тогава: ще отидемъ до другото село, при леля ти. Тя ще ни даде две торби съ бѣло брашно, и сирене ще ни даде. За бѣдника, разбра ли?

— Разбрахъ. А ние нѣмаме ли си? Тя се огледа и, като видѣ, че нѣма малкитѣ край насъ, прошепна: